

Iktatószám

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Osztályozás

Tárgy

394.04

Szerző

Cím *Tanulmányut a ligetben.*

Idő

1915

Személy

Forrás:

Bpesti Hírlap.

Bp.

(Hely)

1915 1/9

(Idő)

(Köt. v. füz.)

Helyszám

Tanulmányut a ligetben.

Budapest, máj. 8.

Május elején ebred téli szenderegésből a liget és ilyentájt, a mikor a jődő hűsleges patrónusként szegődik azok mellé, a kik a szabadban keresik örömeiket — más esztendő tavaszán óriási tömeg, vídám zaj és szinte tulzott kedv tölti meg a városszéli gepes, virágos, falombos térséget. Fölfedezni nem szabad, sőt bemutatni is fölösleges a ligetet. Mindenki ismeri ringlispilet, hintás, zenés, lármás, sörillatos, poros, de minden hibája mellett is kedves miliójét, a melynek valósággal cimere a rengeteg nagyságu sóskifli, hivatalos nevén: az *óriás*, nemesi pecsétje pedig a kigyózó vonal, ropogósra, barnára sült — sósperec.

Milyen a liget óriáskifli és sósperec nélkül? Nem éppen nagy, de mindenestre érdekes probléma. Élt általában: milyen a liget legfőbb tartalma és lényege, a bolondos vidámság, a túlradó jókedv és a hangos mulatozás nélkül, a mi rendre elfut, el-söpört a háboru idecsapódott szelkője.

... Csakugyan: a liget nagyon megváltozott. Az első és legszembeötlőbb jelenség, hogy teljesen, szinte nyomtalanul eltűnt valamennyi *jassz*, magyarul: minden gyűrött kalapos, rekedt hangu fiatal legény, a ki ott táncolt imbolygó lépéssel azon a veszedelmes mesgyn, a mely a titokzatos kenyérkereső módokat a nyilvánvalóan bűnös terepnumtól elválasztja. Hiányzanak a hintáslegények, a ringlispilet kötöttínges, szurós nézésű alkalmazottai, a kik nemcsak nagy csomóra kötött, hosszú pamut kendőjükkel, de fogyatékos moráljukkal is eléggé ellen-

helyettesítették Budapesten a párisi apacs kezdetleges, ne mvérenző típusát.

A liget és főképen a látóvalókat nyújtó része fölötté szegényes, de viszont a látogatók száma nem igen csökkent. Sok mutatványos bódé, egyik-másik ringlispilet is zárva van, de akadt egy-két háborus ujdonság is: legeslegfőképen a — *periszkóp*. A buvárhajó mindentlátó, titokzatos gépszeme ugyan-csak izgatja a tőkét, már reávetette magát a mozi, helyesebben a filmgyártás és működik már a periszkóp a ligetben is. Mindössze *tíz fillért* áldoz, a ki a parányi, sötét sátorba belép, a hol eléggé kedves nézni való várja, csak persze korántsem a periszkóp. Egy tükör és egy lencse elmésen egybeszerkesztve a sátor közepében lévő, asztalformájú kerék vászonra vetíti mindazt, a mi a sátor körül lejátszódik, a mozgó alakokat, a döcögő omnibuszt, a vízárus asszonyt és az ambiciózus embert, a ki úgy vágja képen a pofozó-masinát, hogy csak úgy döng. Mindez *tíz fillérért* — kivált a mai drágaságban — éppen elég.

De a periszkóp-vállalat ingyen mulatsággal is szolgál. Nagyszerűek a reklám-főlírásai, a melyekből néhány sort ide rögzítünk. Sajnos, a gyönyörű, tarka képeket, a hol büszke csatahajókat irgalom nélkül marnak halálra a pióca formájában ábrázolt buvárnaszádok, nem reprodukálhatjuk, pedig bizony nagyon szépek. A közönség figyelmét a következő ajánlás hívja föl a periszkópra:

A Periszkóp segélyével aratott a hős német és osztrák-magyar tengeralattjáró az összes diadalt. Bámolni fog és sohase fogja sajnálni, hogy látta, mint dolgozott a hős haditengerész a tenger alatt ellenségünk ellen.

Megjegyzendő, hogy a ligeti periszkóp halad a korral, mert egyik képe már arról is beszámol, miként süllyedt el a — Gambetta.

A megfigyelés apró mozaikszemecskéiből megállapítható, hogy a ligetben bizony nagy a szegénység, vagy legalább is a takarékoság. A bódék előtt álló gépinstrumentumok mind-mind a tavalyi divatos nótákat, kuplékat dörgik, a melyek már oly régiek, hogy szinte megint — újak. De nemcsak a vállalkozók takarékoskodnak, hanem spórol a közönség is. A nézők javarészt a beteg és sebesült katonák soraiból telnek ki, van közöttük sok német is. Körülveszik a bódékat, nézegetik a csalogató, színes plakátokat és kívülről be-bekandikálnak a kis ligeti cirkusz porondjára. Látszik, hogy szívesen lennének igazi, komoly nézők, szívesen fizetnék meg az egy-két huszfillért, a mely megnyitná számukra az együgyű, gyermekes mulatságot. Látszik azonban az is, **hogy pénzük bizony nincsen.**

Arra gondoltunk, a mikor a felkötött karu, vagy mankós, bicegő, sápadt hősöket láttuk: milyen jó volna nagyon gazdagnak lenni, hogy mindegyikért mindig és mindenhova megfizethetők az — antrét. Vagy milyen jó volna, ha ezeknél a fáradt legényeknél, a kik csak most tanulnak újra mosolyogni, azt a felkötött kart, bicegő lábat és sokatmondóan kopogó mankót tekintenék — belépőjegynek.

Ilyen a liget ezen a gyönyörű és mégis csunya tavaszon...